

денемъ се криелъ отъ нея и не се обаждаль, а нощемъ тя немогла да го види, макаръ да викаль; „Чухъ, чухъ“. Куковицата млъквала на Енювдень и на Благовець отново прокукувала. Съ кукуването си тя предсказвала колко години ще живѣе нѣкой, зъ това, щомъ на пролѣтъ чуяли да закукува, броятъ колко пѣти ще кукне и по това сждятъ колко години имъ остава да живѣятъ.

По селата, кога дойде кукувицата и кацни да кука за пръвъ пѣтъ на нѣкое клонче, момитѣ или момцитѣ, които я видятъ най-напредъ, качватъ се та откъсватъ това клонче, което имало свойството, ако момата шибне съ него нѣкой момъкъ или момъка момата, то непременно щѣли да се зематъ. Това клонче имало и друго свойство: момитѣ си го подѣляли и носяли въ пазвата, което ги правяло изкустни шивачки на женски шевици за ризи. Само че трѣбвало при това да казватъ: „Както знае кукувицата само отъ себе си да идва отъ други страни у насъ, така и ние да знаемъ да шиемъ шевици, безъ да ни е училъ нѣкой“.

Изобщо кукувичето кукане не е приятно и хората въ повечето случаи я пропѣждатъ.

Свраката. Това е една умразна и пакостлива птица. Недоедлива е съ свракането си, дързка и граблива. Имала зимане даване съ самодивитѣ. Като види мърша, вдига врява, което е дало основание да казватъ: „Ако кряка сврака, се има отъ крилца перце“. Върватъ, че има влияние върху жборастяването и за това, кога извадятъ млѣчнитѣ на децата, даватъ имъ да ги хвърлятъ на покрива на къщата и ги каратъ да викатъ; „На ти сврако костенъ жбъ, дай ми желѣзенъ“. Изобщо, свраката е умразна птица и хората я избрѣбватъ съ удоволствие.

Гарвѣнътъ и враната Тѣ сж тѣй сжщо умразни, особено съ противното си грачене, което се счита за предвестникъ на злочестини. Грачи ли гарванъ, непременно ще се случи нѣкоя злополука, ако не на селото, то на нѣкое дѣмочадие. Сборътъ на гарзанитѣ е предвестникъ на мърша. Върватъ следъ войски и кеврани очаквайки мърша, на която първи налитатъ да кълватъ очитѣ и да рѣфатъ месата на падналитѣ въ бой юнаци.